

EL PAÍS

CULTURA

Un eclecticisme colpidor

La banda ontinyentina Gent del Desert referma la seua literària musicalitat en el seu tercer disc

C. PÉREZ DE ZIRIZA | València | 17 MAR 2011 - 11:45 CET

Dins del ja heterodox panorama de la música pop rock feta al nostre país i en la nostra llengua, Gent del Desert representa una de les apostes més singulars. Si *Molles*, el seu àlbum anterior, del 2009, va sorprendre per la seua mescla d'estils (rumba, reggae, folk rock) i per la seua intenció crítica (aquell *Education for Citizenship* que furgava l'absurd entossudiment del conseller Font de Mora), la jugada augmenta ara de categoria amb *Celebració de la tempesta* (Comboi, 2011). Un disc en què no falten ni els seus habituals moments sardònics ni poètics, disseminats al llarg d'onze cançons que van des del folk fins a la jota, passant per essències africanes, i que, a més, esgrimeix tres versions d'artistes tan llunyans entre si com Franco Battiato, Pep Laguarda o Dire Straits. Estirant una mica el símil desèrtic que ens dóna el seu nom, podríem considerar el seu alma mater, el veterà Jesús Barranco (foguejat als 80 amb Sade i als 90 amb Rubber Souls), com el nostre Howe Gelb (Giant Sand) particular. Com el nord-americà, és un músic de llarg recorregut i escassa popularitat, però amb moltíssim coneixement i saviesa pel que fa als arrelats estils que toca. Barranco ens explica que tracten de "barrejar el rock i el folk, traçant perfils diversos, trescant camins amb girs més o menys inesperats". "Busquem també la simbiosi de la música i el text", afegeix. I no és gens estranya aquesta darrera afirmació, ja que els orígens de la banda cal buscar-los, fa cinc anys, en una tertúlia literària que es feia a la Vall d'Albaida: "Sí, és la frase que sol encapçalar la nostra presentació i no per ser repetida deixa de ser certa". Les tres versions es justifiquen, com no podia ser d'una altra manera, en un projecte totalment desproveït de lligams i de cap tipus de pressions, "pel plaer de tocar-les". En el cas d'*Aigua d'amor*, de Dire Straits, Barranco diu: "La cantava sovint amb els meus germans i ha sigut agradable fer-la amb ells i la banda". Mentre que *Nòmades*, de Battiato, "la va suggerir Sergi Torró". "L'hem feta amb cors i corda i un solo de guitarra molt fort de Camil González", diu, abans de comentar sobre *La balada de l'àngel bru*: "És el nostre tribut a Pep Laguarda, que ha arribat al mateix temps que el d'uns altres artistes; el 2010 hem coincidit a fer-ne versions d'uns quants".

"Busquem també la simbiosi de la música i el text" Pel que fa a *Good Morning València* que sembla una crítica a la buidor dels projectes faraònics dels nostres governants, adverteix: "Sergi Torró, autor de la lletra, hi fa un retrat social dur, tot i que jo crec que ell afegiria: projectes buits per a electors buits...". I no, no té "cap relació amb *Good Morning Britain*", aquell duet d'Aztec Camera amb Mick Jones del 1990. "Vam escoltar els Aztec Camera en el seu temps, però no recorde exactament aquella cançó. El que sí que pot ser que hi influïra és l'himne de la Marina Anglesa: *Rules Britannia, Britannia rules the waves / Britons never never never shall be slaves...*".

Sonoritat africana

Més curiosa encara és la història d'*Eben* i *Murakoze*, els dos puntals de sonoritat africana del disc. La primera "es refereix a una regió del Senegal", alhora que *Murakoze* ("gràcies" en ruandés) prové "d'una experiència insòlita". "Un grup d'exsoldats d'un refugi, poc més que xiquets", explica Barranco, "es van entusiasmar amb la nostra música, que els va arribar a Ruanda casualment, amb l'equipatge del nostre contacte, un cooperant".

Jesús Barranco, que defineix el que fan Gent del Desert com "una porció estimable de la infinitud musical", considera: "Cap dels meus projectes passats ha tingut importància, però també podria dir que he fet música tota la vida". I creu que el panorama del pop rock valencià, des d'una perspectiva que vaja més enllà de la seua contrada de la Vall d'Albaida, "ha canviat radicalment pel que fa a l'ús de la llengua", ja que "el sector en valencià ara està molt bé". Molt millor que quan vaig començar durant els 80", afegeix, perquè aleshores "els del rock mediterrani s'ho estaven deixant o iniciaven

projectes en castellà, i els cantautors feien cap a Barcelona". Per sort, "ara és tot diferent". "Trobe que el panorama musical en valencià té molta maduresa i més expectatives", reconeix.